

[Udenrigsministeren.]

og skal være en helhed. Der må derfor være én ledelse af dansk udenrigspolitik, den kan ikke spaltes op.

Den kan naturligvis under en fælles ledelse deles op efter arbejdsmæssige synspunkter, men længere tror jeg ikke man kan gå, og jeg er altså ikke helt klar over, hvad det ærede medlem mente med ikke-danske mellemfolkelige opgaver. Jeg mener, at vor udenrigstjeneste må have den opgave at varetage danske interesser og virke for Danmark i det mellemfolkelige samvirke.

Frode Jakobsen: Jeg skal ikke tale om Vietnam eller Tysklands deling. Dels har vi meget få minutter, dels er det ikke på dagsordenen, og det sidste mener jeg også man må tage lidt hensyn til.

Til det ærede medlem hr. Per Federspiel nogle bemærkninger. Jeg håber ikke, vi er så langt fra hinanden, men jeg synes, det ærede medlem er for hurtig til at give op over for den største trussel, der ligger foran menneskeheden i dag: udbredelsen af atomvåbnene. Så var jeg mere enig med det ærede medlem hr. Erik Kragh. At gøre atomvåbnene til et vehikel, et middel i bestræbelserne for bedre økonomisk samarbejde i Europa, finder jeg rent ud sagt letfærdigt, hvis jeg har forstået det ærede medlem hr. Per Federspiel rigtigt.

Jeg synes i det hele taget, at det ærede medlem affandt sig for hurtigt med, at der ikke var noget at gøre ved denne udbredelse af atomvåben til alle nationerne. I løbet af nogle år ville det være inden for alles mulighed. Jeg vil gentage det, jeg sagde i første omgang, at et land ikke er virkelig atommagt, fordi det har nogle atombomber. Vigtigere er afleveringsmidlerne. Det er et faktum, at England, som dog regnes for en stormagt, er ved at komme til det resultat, at det ikke har råd til det. Derfor mener jeg stadig væk, at der er en chance for, at Frankrig kunne komme til den samme erkendelse, i hvert fald under en anden regering end de Gaulles. Det er rigtigt, at det muligvis er for sent; det er også jeg bange for, men det gælder dog om aldrig at give op. Så forfærdelig er truslen, at skulle denne første naturlige barriere med de to supermagter falde — jeg mener ikke, man er så vidt — gælder det i alt fald

om at forsvare den næste barriere, den, som udenrigsministeren talte om: de 5 medlemmer af sikkerhedsrådet.

Over for det ærede medlem hr. Svend Haugaard, der ligesom jeg synes, at det gjaldt om, at Danmark lod sin røst høre, vil jeg gerne pege på nogle indre selvmodsigelser, som præger den fløj, han taler for. Man vil sikre freden, man vil afværge brug af atomvåben. Man vil, at Danmark skal optræde med en mere selvstændig udenrigspolitik. Det er alt sammen såre prisværdigt, og jeg er helt enig deri — men hvordan vil man gøre det?

Man kræver det totale øjeblikkelige forbud mod atomvåben, men derved øger man krigsfaren, nemlig ved afskaffelse af den mest krigsforebyggende faktor i dag. Dernæst er det altid de samme folk, der vender sig mod atomvåben, som samtidig jamrer over, hvor forfærdelig dyrt det er med det konventionelle forsvar. Men har man kun atomvåben, øges naturligvis faren for atomkrig; så sænker man det, der kaldes atomtærsklen. Hvis man ikke har andet end atomvåben, er det naturligvis det, man griber til. Endelig er det også altid de samme folk, der kræver, at Danmark skal slå i bordet over for sine allierede inden for NATO, og samtidig forlanger, at Danmark skal slippe billigere end alle de andre. Men en betingelse for, at man hører på vore argumenter, er, at vi har opfyldt vore forpligtelser inden for alliancen. Man kan ikke sidde og dukke sig og samtidig slå i bordet.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen talte om vor pessimistiske optimisme. Jeg går ud fra: pessimisme, fordi vi ikke tror på, at atomvåbnene kan afskaffes — i hvert fald ikke i dag; optimisme, fordi vi tror på, at atomvåbnene kan forhindre krig. Jeg kan i og for sig godkende denne paradoksale formulering — pessimistisk, fordi det gælder om at se også det forfærdeligste i øjnene, optimistisk, fordi det gælder om aldrig at give op.

Jeg mener, det er rigtigt, at afskaffelse af atomvåben i dag, altså atomvåben alene, snarere ville betyde et nyt moment af utryghed i verden. Den balance, der findes i dag, er atombalancen. Det er et stort spørgsmål, om der nogen sinde mere kan skabes en balance på anden måde. Der har aldrig før i historien været en holdbar balance,